

Notenkraker te gast in Amerongen

Gedurende de winter en het voorjaar, tot begin juni 1969 heeft een stel notenkrakers midden in het dorp Amerongen vertoefd. Ik zag ze voor het eerst op 10 januari op het erf van onze slager. Toen ik er met hem over sprak bleek, dat beide notenkrakers daar al ongeveer een maand waren. Een of tweemaal in de week vertoonden zij zich, kennelijk in afwachting van de lekkere vette hapjes, die ze dan kregen. Verder scharrelden ze hun kostje op in de tuinen er naast. Deze waren groot, met gazons en een groentetuin. Terwijl hoog en laag naald- en loofhout dekking boden. Een gevarieerd gebied dus.

Enkele dagen later zag ik ze weer en daarna pas begin april. Volgens de slager waren ze er toch al die tijd geweest, ofschoon ook hij ze soms in langer dan een week niet zag.

In de schuur van de slagerij stond altijd een mand met botten en deze wisten de vogels te vinden. Door een opening, waarin eens een luik had gezeten, konden zij de schuur in en uit vliegen. Een hoopje knekels op het dak maakte duidelijk, waar ze met hun buiten heen gingen.

Van begin april tot 10 mei zag ik ze zeker eenmaal per week. Gewoonlijk zaten ze op de antenne van het huis naast de slagerij. Altijd getweeën, nooit één alleen. Dit laatste had een aanwijzing kunnen zijn voor een broedgeval. Daar ik hierover meer wilde weten vroeg ik toestemming om de daarvoor in aanmerking komende tuinen te doorzoeken. Helaas vond ik geen nest, maar wel kon ik de vogels van dichtbij waarnemen. Zij zagen er verre van fraai uit. Het bruin van hun veren was smoezelig en de witte vlekken waren onduidelijk. Ze maakten een miserabele indruk. Dat een paartje in dergelijke conditie niet tot broeden zou komen verwonderde mij niet.

Op 2 juni zag ik de notenkrakers voor het laatst. Vergeleken met ruim drie weken daarvoor leken het wel andere dieren: hun veren waren nu mooi bruin, met prachtige witte stippels en ook hun gedrag was anders. Zij zaten dicht bij elkaar op een tak, een paar meter boven de grond. De eene stil, de andere maakte klapperende en trillende bewegingen met de vleugels, en uitte daarbij krassende geluiden. Misschien waren ze toch van verschillend geslacht.

Daar ook de slager ze hierna niet meer gezien heeft, moet ik aannemen, dat ze kort daarop zijn vertrokken. Misschien wel op zoek naar een terrein met nestgelegenheid. Jammer, dat het toen al zo laat in het seizoen was. Wellicht te laat voor een succesvol broedgeval?

• *M. T. van den Bout, De Breelaan 13, Amerongen*